

scénář

O lelcích a nudě

dramatizace prózy Miloše Kratochvíla

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Postavy:

L = oba lelci	mají jedno velké vejce, sportovní kšiltovky, trička větší a delší (plandavá).
1L = první lelek	
2L = druhý lelek	
N = nuda	je neupravená, rozcuchaná, má dlouhou sukni nebo plášť.
S = sbor	každý člen má jeden lehký něžný šáteček (aby pěkně vlál) o rozměru 45 x 45 cm, slouží jako zástupná rekvizita – vítr, květy na stromě, metla k vyhnání nudy, kniha, pilka, květina, zmrzlina...
SL = sluníčko	má velký žlutý slaměný klobouk.
P = ptáček	má flétnu nebo pustíme nahrávku ptačího zpěvu či jiné něžné melodie.
H = Honza	má „honzovskou“ čepici, vestičku (nemusí být).
D = dítě ze sboru	

Poznámky:

Všichni účinkují ve sportovním oděvu (nejlépe jednobarevná trička, kalhoty nebo legíny). Lze hrát i bez lelků.

Scéna:

Na scéně je veliké vejce, za ním schováni dva chlapci. Je slyšet hekání, funění, pištění, naříkání = klubou se lelci – RÁNA –

Akce:

- 1L: Vyklube se, vstává, protahuje se – čelem do hlediště.
- 2L: Rovněž se klube – zády do hlediště.
- 1L: Pozoruje 2L, obchází ho, pak se otočí čelem do hlediště:
„Kde jste se tady vzal?“
- 2L: Ukáže na rozpůlené vejce nebo jen vejce s otvorem (podle toho, jaké se podaří vytvořit):
„Vyklubal jsem se tady z toho.“
- 1L: *„Já také. Tak to jsme dva.“*
- 2L: *„Ale vejce je jenom jedno.“*
- 1L: *„V tom případě musíme být bratři a můžeme si tykat.“*
- L: Hopsají v objetí a radují se.
- 1L: *„Já jsem lelek a ten kdo rád lenoší, smí mi říkat Leoši.“*
- 2L: *„Já jsem tedy také lelek. Ať už chceš nebo ne, můžeš mi říkat Leone.“*
- L: Podají si ruce, padnou si opět do náruče, křepčí.
- N: Přichází zprava.
- L: Oba ji uvidí – tiše odcházejí vlevo.
- N: Je otrávená, občas do něčeho kopne, zívá (prostě nuda):
„Učit se? Otrava. Sportovat? Proč? Nic mě nebaví...“
- 1L: *„Bráško, kamaráde, slyšel jsi to?“*
Ukazuje na prstech: *„Škola ji nebaví, nesportuje, jenom se nudí.“*
- 2L: *„Tak to je náš člověk. Máme kamaráda!“*
- 1L: *„Půjdeme se s ní seznámit.“*
- 2L: *„Jsem pro. A jde se!“*
- L: *„Ahoj!“*

N: Všimne si jich: „Kde jste se tu vzali a co tady děláte?“

L: „My neděláme nic. My jsme totiž Leoši, kteří rádi lenoší.“

N: „Tak to máme trochu společné zájmy. Já jsem nuda.“
Podá jim oběma ruku.

1L: „A jak dál?“

N: „Co dál? Jak dál? Jsem prostě nuda. Spadli jste z Marsu nebo co?“

2L: „Z Marsu nejsme! Co sem pleteš vesmír?“ ukáže nahoru.

1L: Uklidňuje 2L: „My dva jsme se pěkně vyklubali z vajíčka a jsme bratři lelci.“

N: „Lelci? Kdo a co je lelek?“

L: „To jsme my!“ chlubí se, tlučou se v prsa.

1L: „Ty bys nás vlastně měla dobře znát, když nás tak ráda chytáš.“

N: Diví se: „Já žádné lelky nechytám. Ani nevím, jak se to dělá.“

L: Obíhají kolem N a pokřikují: „Ale víš, ale víš!“

N: „Nevím. To se jenom tak říká, že někdo chytá lelky.“

1L: „Tak vidíš, že nás chytáš!“

2L: Přidá se: „Chytáš, chytáš lelky.“

N: Zlobí se: „Nechytám!“

2L: „A co děláš, když nás, jak říkáš, nechytáš?“

N: „Nic.“

1L: „Když neděláš nic, tak to právě chytáš lelky.“ (vesele)

2L: Přikyvuje: „A umíš to moc dobře. Viděli jsme to.“

N: „A co umíte vy?“

L: „Lelkovat a chytat lelky! Ahoj, nudo!“
Chytnou se za ruce a odbíhají.

- N: Rozběhne se za nimi, pak se zastaví a mávne rukou:
„Ať si vás chytá, kdo chce.“
- L: Vracejí se, vystrčí hlavy a volají na N: *„Někdy zase na shledanou!“*
- N: Začne se chovat jako na začátku – bloumá, zívá, pěkně se nudí:
„Sbohem, já se vydám do světa. Určitě najdu někoho, kdo mě bude mít rád, bude mi fandit...“
- S: V levé části se nenápadně objeví sbor a pozoruje N, společně se domlouvají, co se bude dít dál – připraví si šátečky do pravé ruky.
„Šla nuda do světa. Den byl jasný a po modré obloze se kutálelo sluníčko.“
- SL: Vystoupí ze sboru, otáčí se kolem své osy a blíží se k N.
- N: *„Nazdar, sluníčko, víš, kdo já jsem?“*
- SL: Zastaví se: *„Ne, nevím.“*
- N: Chlubí se: *„Já jsem přece nuda. Hele, sluníčko, pojď si se mnou hrát!“*
- SL: *„A jak?“*
Otáčí se kolem své osy: *„Jak si mám s tebou hrát?“*
- N: *„Jak? No, nijak! Budeš mě hřát, já budu spát. Nebudeme dělat nic. Co bys chtělo víc?!“*
- SL: Prudce se otočí, zlobí se:
„Přeskočilo ti? Slyšel kdy někdo o takovém nápadu?! Já se musím koulet od východu k západu. Každý se chce hřát, nesmím nikde stát!“
Opět se začne otáčet a vrací se do sboru.
- S: Dělá vítr – zvedne šátečky a jemně s nimi mává vpravo, vlevo:
„Každý se chce hřát. Slunce nesmí stát...“
Udělá krok vpřed, zvedne šátečky výš a dělá vítr – pět dětí vyběhne a krouží kolem N, divoce mávají šátečky.
- N: Brání se, couvá, ruce má před obličejem.
- S: Pět dětí se vrací.

- N: *„Větre, zastav se! Přestaň foukat! Budeme se jen tak koukat...“*
- S: Udělá krok vpřed, všichni v rytmu slov zvedají šátečky:
„Blázníš?! Musím pořád vát, mraky stěhovat, čechrat stromům koruny, na komíny houkat... Už bych nebyl vítr, kdybych přestal foukat!“
 S se rozběhne a v levé části jeviště vytvoří ze svých těl krásně vysoký strom, nejvýše na hřbetu spoluhráče nebo na židli stojí ptáček a bude hrát na flétnu, strom rozkveté = šátečky volně v jedné ruce.
- N: Obchází strom, vše pozoruje, poslouchá hru na flétnu, zvedne hlavu:
„Ahoj, ptáčku! Já jsem nuda. Nech toho zpěvu. Slet sem do mechu. Nebudeme dělat nic! Ani zítra, ani za měsíc.“
- S: Pohybuje něžně šátečky = strom rozkvétá.
- P: Přestane hrát, prohlíží si N a vysvětluje:
„To nejde! Musím stavět hnízdo, vychovat ptáčata, naučit je létat a sluníčko zpěvem vítat.“
- N: *„Sluníčko? S tím nic není! To nemá čas.“*
- P: *„Tak hledej dál. Možná najdeš někoho, kdo na tebe bude mít čas.“*
- S: Zruší strom, rozběhnou se a vytvoří skupinky dvou až tří dětí, které budou předvádět jakoukoli činnost – necháme vše na fantazii dětí.
- Např.: N: *„Jsem nuda, nechcete se ke mně přidat? Pojdte, budeme kamarádi. Co tady děláte? Pojdte si raději se mnou hrát...“*
 S: *„Co je to nuda? Neznáme, máme naspěch, nezdržuj...“*
- N: Obchází skupinky a láká je k zahálce, neuspěje, pomalu odchází do popředí a narazí na Honzu: *„A co ty, jak ti říkájí?“*
- H: *„Honza. A jdu do světa hledat štěstí.“*
- N: *„Hele, Honzo, nikam nechod a pojd' si se mnou hrát.“*
 Sedne si.

- S: Zruší skupinky, přiběhnou k Honzovi a varují ho:
„Pozor, Honzo!!!“
- H: Mávne rukou, nezájem, přisedne si k N:
„Říkáš hrát? A jak si budeme hrát?“
- N: Šťastná, že konečně našla to, co hledala, přisedne si blíž:
„Budeme ležet v trávě a krásně se nudit.“
- S: Odstoupí od Honzy a zády k obecenstvu se domlouvají co dál – občas se jedno dítě otočí a pozoruje, co Honza dělá.
- H: *„Tak jo,“* zívne, čepici si popostrčí do čela.
- N: *„Dobře děláš, Honzo. Na světě je všechno samý spěch. Tak pěkně lež a štěstí běhat nech. Počkej si, až se unaví a sedne si k tobě do trávy.“*
- H: *„To je nápad!“* lehá si.
- S: Popadne Honzu za ruce, zvedne ho a chce ho odvést.
- N: Tahá Honzu zpět – tahanice.
- S: *„Honzo, vzpamatuj se. Je to nuda.“*
- H: Podívá se na N, usměje se: *„Ale je pěkná...“*
- S: Lekne se, tahanice přestane.

- ŠTRONZO -

- D: Vystoupí, k obecenstvu:
„Ten Honza má ale vkus, to se vážně nevidí. Vždyť nuda není ani trochu hezká. Tak jak je možné, že se za ni nestydí?!“
- S: Všichni rázem ožijí, krok vpřed a jsou zvědaví, co na to Honza.
- H: Upraví si frajersky čepici, usměje se:
„Ale stydím. Chtěl jsem si jen chvilku odpočinout.“
- S: Velká radost, poklepání Honzovi na rameno, chválí ho a odvádějí z jeviště.

- N: „A co já? Ke komu já vlastně patřím?“
- S: Obrátí se a vyhání N z jeviště – šátečky použijí jako metlu – všichni opustí jeviště:
„K nám rozhodně nepatříš. My tě tady nechceme!“

Druhá možnost, jak ukončit hru:

- N: „A co já? Ke komu já vlastně patřím?“
- L: Přiběhnou – jsou udýchaní, unaveni, sotva stojí – popadají dech, ale mají radost, že ji našli: „No přece k nám lelků!“
- 1L: „S námi ti to sluší nejvíc!“
Popadnou N za ruce, radují se, píští a peláší s ní z jeviště.

*Ať se vám všem daří!
Nápadům se meze nekladou
a fantazii rovněž ne!*